

De keukenprins van Mocano

Het geheim achter het fornuis

Mathilda Masters & Georgien Overwater

De Keukenprins^u van
Mocano

Het
GEHEIM
achter het fornuis

 | LANNOO

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2015

ISBN 978 94 014 2386 1

D/2015/45/521

NUR 283, 282

Omslagontwerp Studio Lannoo

Vormgeving binnenwerk Studio Lannoo en Tatjana Matysik

INHOUD

HOOFDSTUK 1:	<i>Ik woon in een kolossale keuken</i>	9
HOOFDSTUK 2:	<i>Kokkie is kokkin (en ook mijn tante)</i>	19
HOOFDSTUK 3:	<i>Er zit een geheim in het fornuis</i>	39
HOOFDSTUK 4:	<i>Gustaaf is mijn reddende engel</i>	47
HOOFDSTUK 5:	<i>De tijd die veel te lang stil bleef staan</i>	59
HOOFDSTUK 6:	<i>Een dag met duizend sleutels en één kus</i>	73
HOOFDSTUK 7:	<i>Een sleutel is handig maar niet noodzakelijk</i>	87
HOOFDSTUK 8:	<i>En toen ging het deurtje open ...</i>	102
HOOFDSTUK 9:	<i>Een vreemde schat</i>	110

HOOFDSTUK 10: Wat heeft vier uitsteeksels en eindigt op een punt?	121
HOOFDSTUK 11: De Grote Verdwijntruc van een hagedis	129
HOOFDSTUK 12: Het wordt een beetje te spannend voor mij	137
HOOFDSTUK 13: Het leeft! (En dat vind ik niet zo leuk)	142
HOOFDSTUK 14: In dit hoofdstuk ben ik een man met een plan	146
HOOFDSTUK 15: Trixie vindt me geniaal	154
HOOFDSTUK 16: Kokkie gaat naar Oh Paris!	163
HOOFDSTUK 17: Als een worstje in de val	170
HOOFDSTUK 18: Achteruitkruipen is een kunst	179
HOOFDSTUK 19: We staan op straat	182
HOOFDSTUK 20: Het is oorlog in de keuken	188
HOOFDSTUK 21: Een verklikker is niet altijd wat je denkt dat het is	198

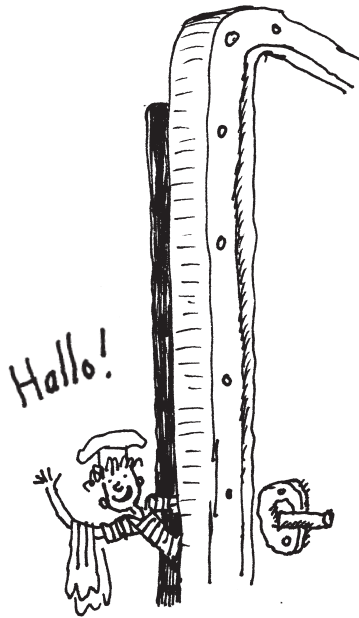
HOOFDSTUK 22: Er loopt een onzichtbaar touw door de keuken	205
HOOFDSTUK 23: Het plan van Trixie. Over.	210
HOOFDSTUK 24: Een bel in de nacht	214
HOOFDSTUK 25: Ik doe het bijna in mijn broek (maar gelukkig niet echt ...)	219
HOOFDSTUK 26: Er kruipt iets uit de oven	226
HOOFDSTUK 27: Een gevaarlijk individu (maar zo ziet hij er niet uit ...)	229
HOOFDSTUK 28: De broers Mosquito	237
HOOFDSTUK 29: Op de biecht bij Kokkie	245

HOOFDSTUK 1

Ik woon in een kolossale keuken

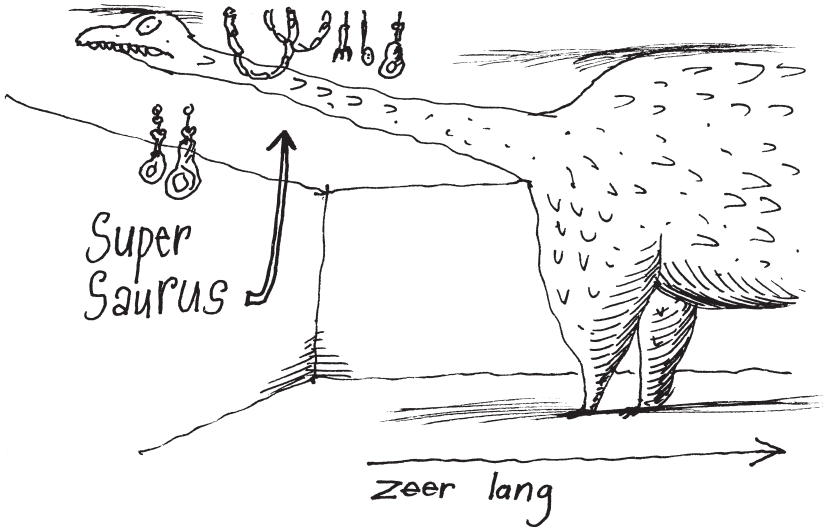
Kom maar binnen.

Dit is de keuken waar ik woon. Het is Kokkies
keuken.

Durf je niet goed? Wees maar niet bang.

Ik weet dat deze keuken groot is. Enorm groot.
Kolossaal eigenlijk. Bijna zo groot als een kasteel. Of als
een grot waarin dinosaurussen leefden.

Kun jij je dat voorstellen? Een hele grote dinosaurus –
een supersaurus dus – van wel dertig meter lang? Ik weet
zeker dat zo'n supersaurus in deze keuken zou passen.
(Natuurlijk zijn dinosaurussen al lang uitgestorven en
kunnen we niet proberen of het echt lukt.)

Even nadenken ...

Een superdino is ongeveer even groot als twee
enorme vrachtwagens. En vrachtwagens bestaan nog.
Ik denk dat er wel vijf vrachtwagens in deze keuken
kunnen. Misschien zelfs tien als het kleine vrachtwagens

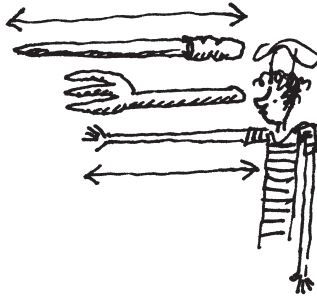
zijn en ze heel dicht bij elkaar staan.
Ook dat heb ik nog nooit geprobeerd.

Ten eerste kan ik niet met een vrachtwagen rijden.

Ten tweede staat het hier veel te vol om een vrachtwagen te parkeren.

In Kokkies keuken staan vier gigantische ijskasten, vijf reusachtige fornuizen en ontelbare kasten. Aan het plafond hangen potten, pannen, pureestampers, kloppers, lepels zo groot als een schop, megagrote vorken en messen die langer zijn dan mijn hele arm.

Je zult me gewoon moeten geloven wanneer ik je vertel dat het een kolossale keuken is.

Kokkie en ik wonen in deze keuken.

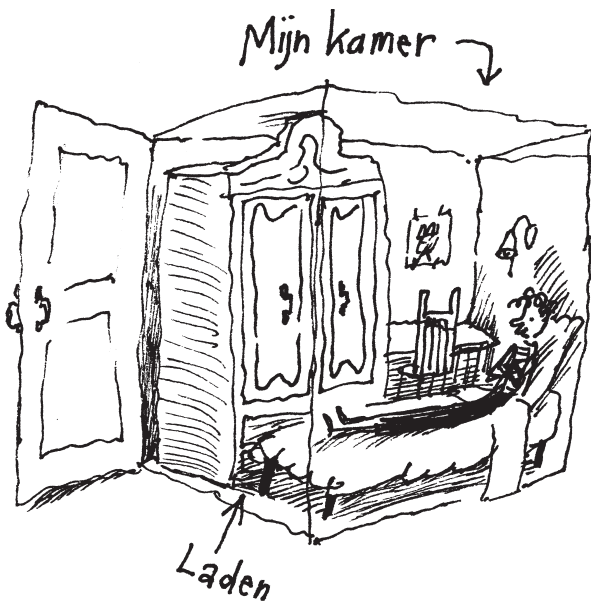
Kokkie heeft een kamer achterin. De deur van die kamer is zo goed verstopt dat zelfs ik hem soms moet zoeken. Hij zit naast het grote aanrecht, verborgen achter de blauwe ijskast. Je ziet hem pas als je er vlak voor staat.

Ik poets mijn tanden elke dag in Kokkies badkamer.

Mijn kamer is een grote voorraadkast die Kokkie heeft leeggemaakt toen ik bij haar kwam wonen. Er staat een bed, een tafel met een stoel en een grote kleerkast. Het staat er zo vol dat er niets meer bij kan.

Het bed aan de rechterkant raakt de kleerkast aan de linkerkant. Daardoor kunnen de onderste laden van de kast niet open. In die laden zitten dingen die ik niet meer nodig heb en een paar schatten waar Kokkie niets van weet. Ze zijn de perfecte verstoppplaats voor mijn geheime spullen, want je kunt er alleen bij door het bed op te tillen en tegen de muur te zetten.

Dat doet Kokkie nooit.

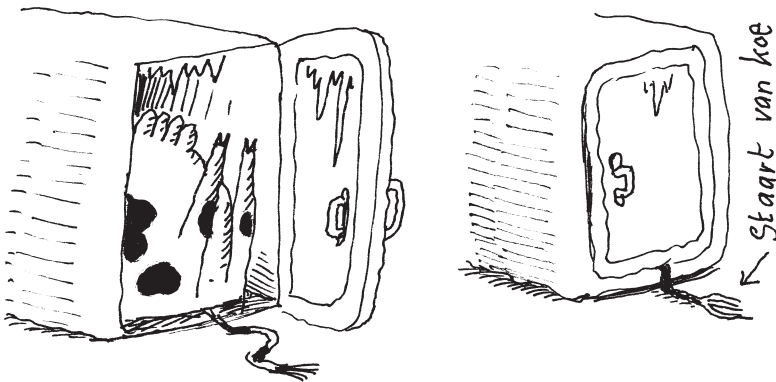

Om bij de tafel met de stoel te komen, moet je over het bed klauteren. Die tafel staat er om huiswerk te maken, maar ik gebruik hem alleen af en toe om aan te tekenen. Mijn huiswerk maak ik aan de grote tafel in de keuken.

Aan de muur boven het bed hangen mijn tekeningen. Kokkie zegt dat ik een kunstenaar ben.

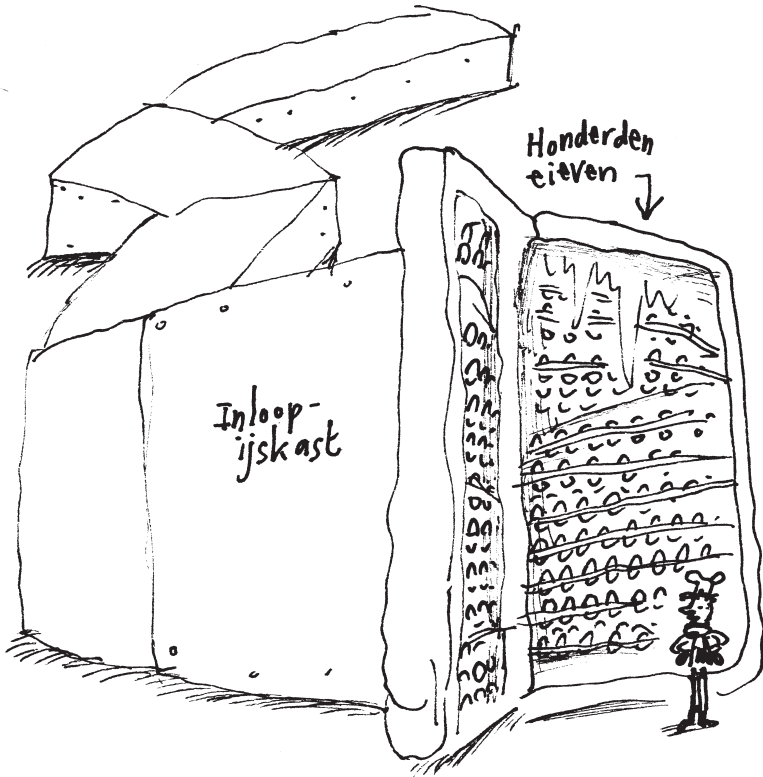
Zoals ik je al vertelde, staan in de keuken vier gigantische ijskasten. Ze hebben allemaal een andere kleur om aan te geven wat erin zit. De ijskasten zijn zo groot dat er een hele koe in kan.

Dat van die koe verzin ik niet. Af en toe zit er echt een koe in de ijskast. Niet om af te koelen omdat ze het warm heeft. Nee, het is een koe om op te eten. Dat is natuurlijk zielig voor die koe. Maar Kokkie zegt dat het niet anders kan als ik hamburgers en biefstuk wil eten. Toevallig vind ik burgers en biefstuk lekker, vooral met frietjes.

De ijskasten hebben allemaal een deur.

Natuurlijk, denk jij nu, alle ijskasten hebben toch een deur! Dat is waar. Maar dit is een bijzondere deur. Een beetje zoals de voordeur van een huis. Wanneer je hem opendoet, kun je *in* de ijskast wandelen. Dat lukt vast niet met jouw ijskast! Toch?

Soms maak ik een wandeling door de ijskast. Met een dikke trui aan, wollen sokken aan mijn voeten, een muts op en handschoenen aan. Dan ga ik kijken naar wat er in de ijskast staat.

In de rode ijskast zitten de koeien. Daar kom ik nooit.

In de groene ijskast zitten de groenten. (Logisch.) Ik ben geen groentefan. Eigenlijk lust ik alleen rodekool en bietjes.

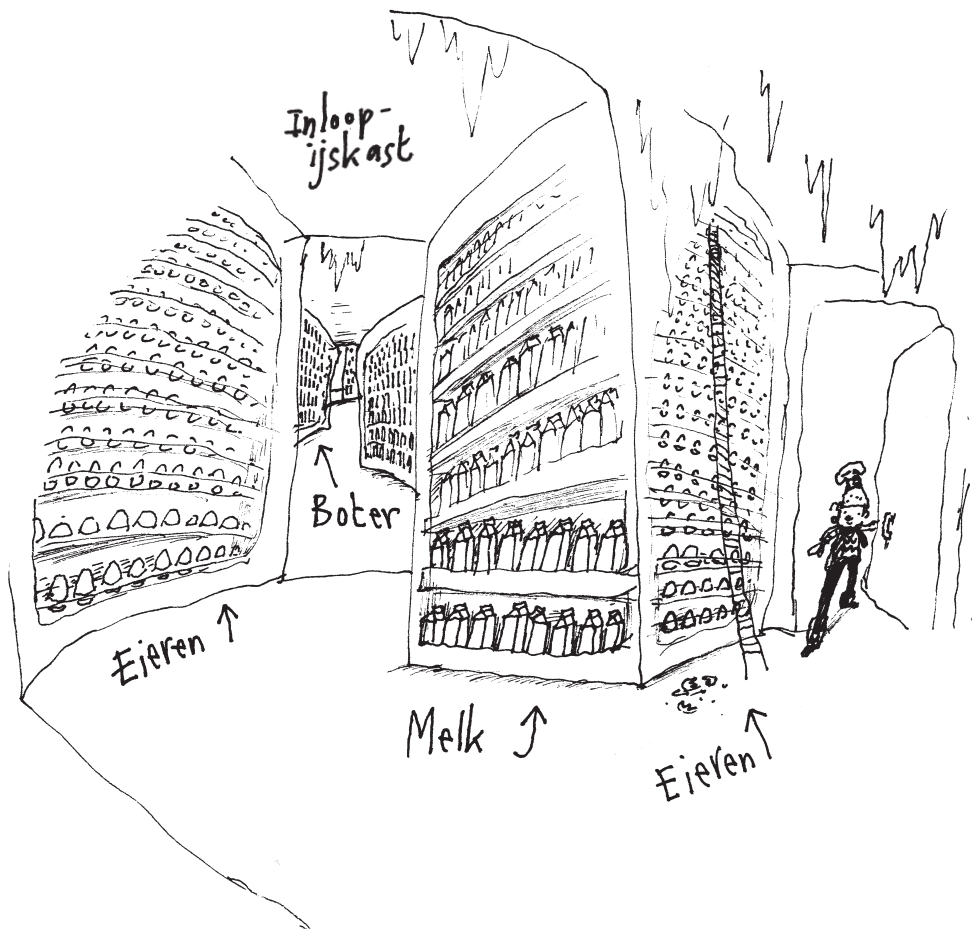

Ik vraag me af wie groene boontjes, spruitjes of bloemkool heeft uitgevonden. Die vind ik namelijk niet te vreten. Kokkie zegt dat veel mensen boontjes, spruitjes en bloemkool lekker vinden. Zulke mensen zijn rare snijbonen, als je het mij vraagt. (Als ik rare snijbonen at, zou ik een kannibaal zijn. Denk daar maar eens over na!)

In de gele ijskast staat het fruit. Appels, peren, sinaasappels en harige kiwi's die aanvoelen als kleine diertjes wanneer je ze in je hand houdt.

En bananen natuurlijk. Veel bananen. Af en toe pik ik een banaantje of twee, maar dat vindt Kokkie niet erg.

De blauwe ijskast staat bomvol boter, melk en eieren. Honderden, misschien wel duizenden eieren. Die gebruikt Kokkie om omeletten en pannenkoeken te bakken.

Op een dag probeerde ik de eieren te tellen. Toen ik in de buurt kwam van tienduizend driehonderdtweëntwintig viel ik in slaap. In slaap vallen in een ijskast is niet slim, zeker niet wanneer je zoals ik pas twee uur later wakker wordt.

Ik was veranderd in een ijsblokje. Niet echt natuurlijk. Maar het voelde wel zo.

Toen Kokkie me zag klappertanden, stopte ze me in een van de ovens om te ontdooien. De ovens van de fornuizen in deze keuken zijn natuurlijk ook groot. Ik pas er gemakkelijk in.

Kokkie vertelde me later dat de deur van het fornuis klapperde door mijn gebibber.

In dat fornuis ontdekte ik een geheim. (Niet een dat ik in mijn ladekast kon stoppen.)

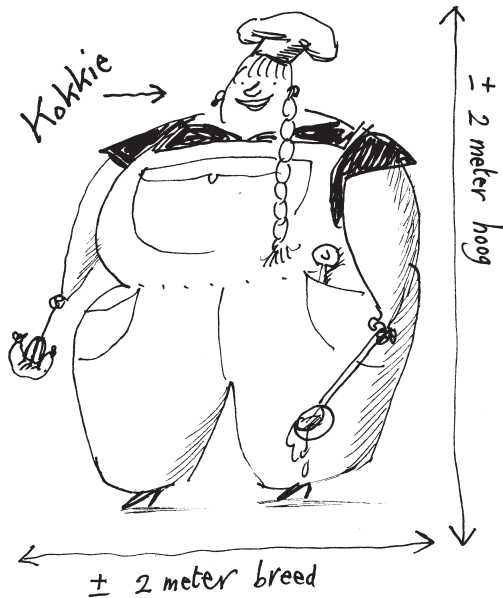
Dat geheim is het begin van dit avontuur.

Maar voor ik je alles vertel, wil ik je voorstellen aan de andere mensen uit dit verhaal.

HOOFDSTUK 2

Kokkie is kokkin (en ook mijn tante)

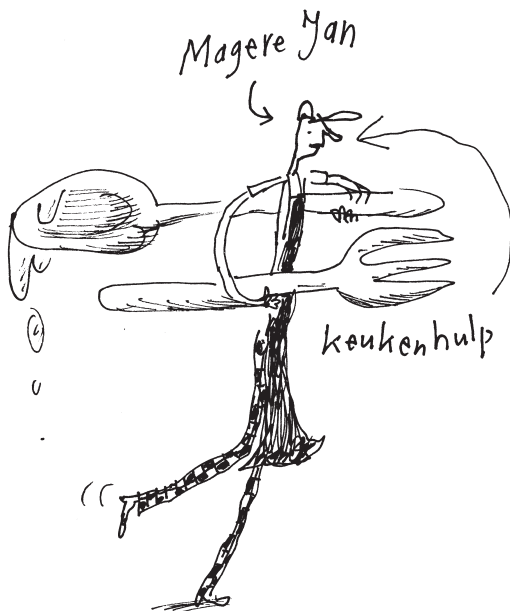

Dit is Kokkie. Zij is de baas in deze keuken en ook mijn tante.

Kokkie is net als de keuken erg groot. Ik denk dat ze wel twee meter lang is en ongeveer even breed.

Soms zegt Magere Jan: 'Kokkie is een truck.' Een truck is een ander woord voor vrachtwagen.

Magere Jan is het keukenhulpje van Kokkie. Hij is even lang als Kokkie, maar heel erg dun. Als hij achter Kokkie staat, kun je alleen een stuk van het petje zien dat hij altijd op zijn hoofd heeft.

‘Wist je dat Kokkie uit het Hoge Noorden komt?’ vroeg Magere Jan me op een dag. ‘Daar waar het heel koud is. Zo koud dat de snottebellen in je neus bevroren en je tong verandert in een ijsblokje wanneer je hem uitsteekt.’

Ik geloof niet dat het ergens zo koud is.

Magere Jan verzint wel vaker gekke dingen. Hij vertelde me ook dat Kokkie afstamt van de Vikingen.

‘Haar voor-voor-voor-voor-voorvaderen voeren met snekken over de zee’, zei hij. ‘Weet je wat een snek is?’

Ik knikte. Mijn vriendin Trixie had me uitgelegd dat een snek een houten schip is dat Vikingen gebruikten om landen en zeeën te veroveren. Vooraan op het schip stond vaak een grote drakenkop die diende om de scheepslui tegen zeemonsters te beschermen.

Ik weet niet of het waar is dat Kokkie een Viking is. Ze ziet er niet angstaanjagend uit. Ze heeft een dikke blonde vlecht, felblauwe ogen en roze appelwangen. Op haar hoofd staat een koksmuts en ze draagt elke dag een witte tuinbroek. Dat vindt ze mooier dan een keukenschort.

Toen ik haar vroeg of ze echt van de Vikingen afstamde, glimlachte ze geheimzinnig, maar gaf ze geen antwoord.

kokkie

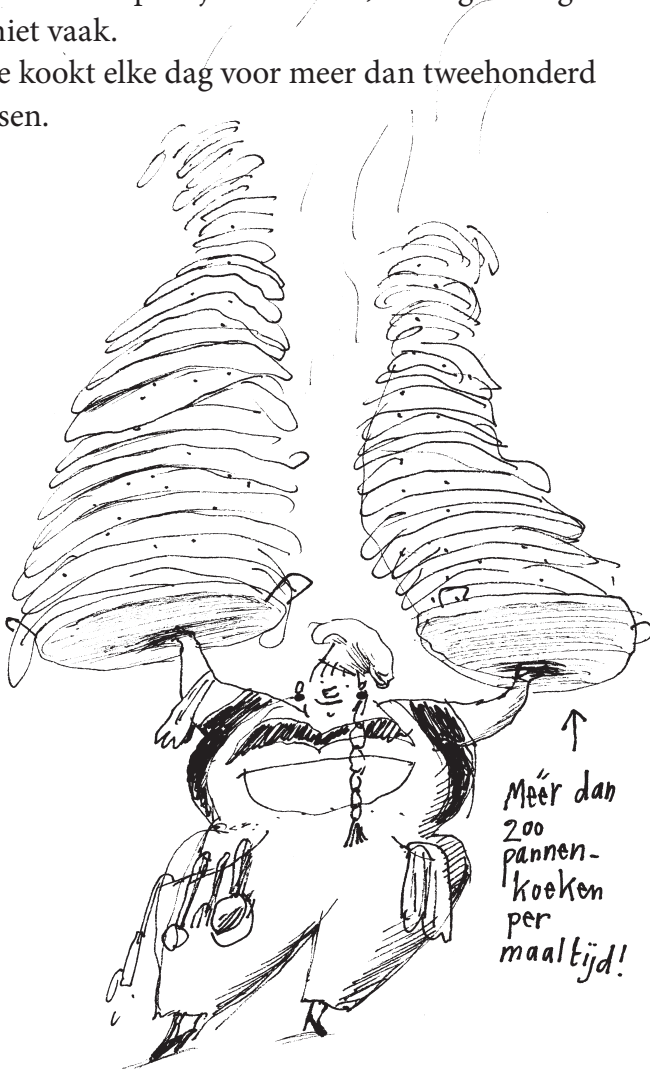
Magere Jan verzint niet alleen verhalen. Hij haalt ook grappen uit die ik niet grappig vind.

Zoals die keer dat hij mayonaise in plaats van slagroom op mijn aardbeien spoot. Sinds die dag vertrouw ik Magere Jan voor geen meter meer. Zelfs voor geen centimeter!

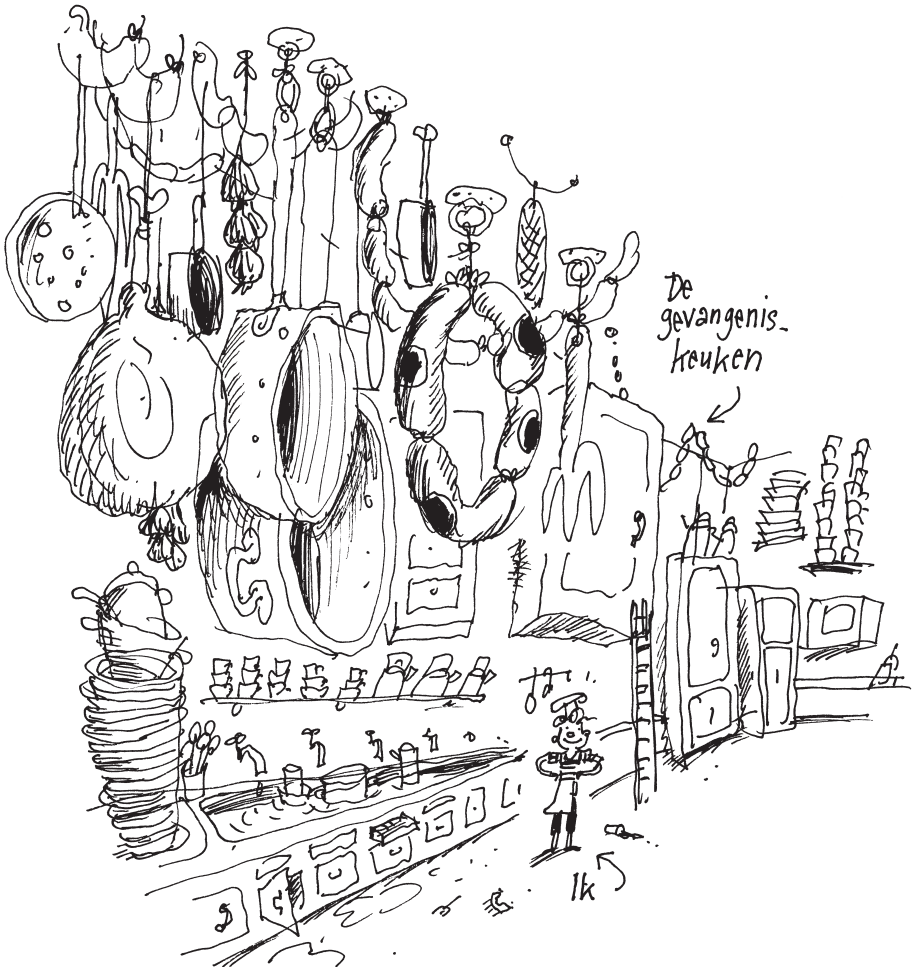
Kokkie kan geweldig koken. Ze maakt enorme schalen lasagne. Of kommen gehaktballetjes met appelmoes. Of metershoge stapels pannenkoeken met bruine suiker.

Soms haalt ze het in haar hoofd om boontjes of bloemkool of spruitjes te maken, maar gelukkig doet ze dat niet vaak.

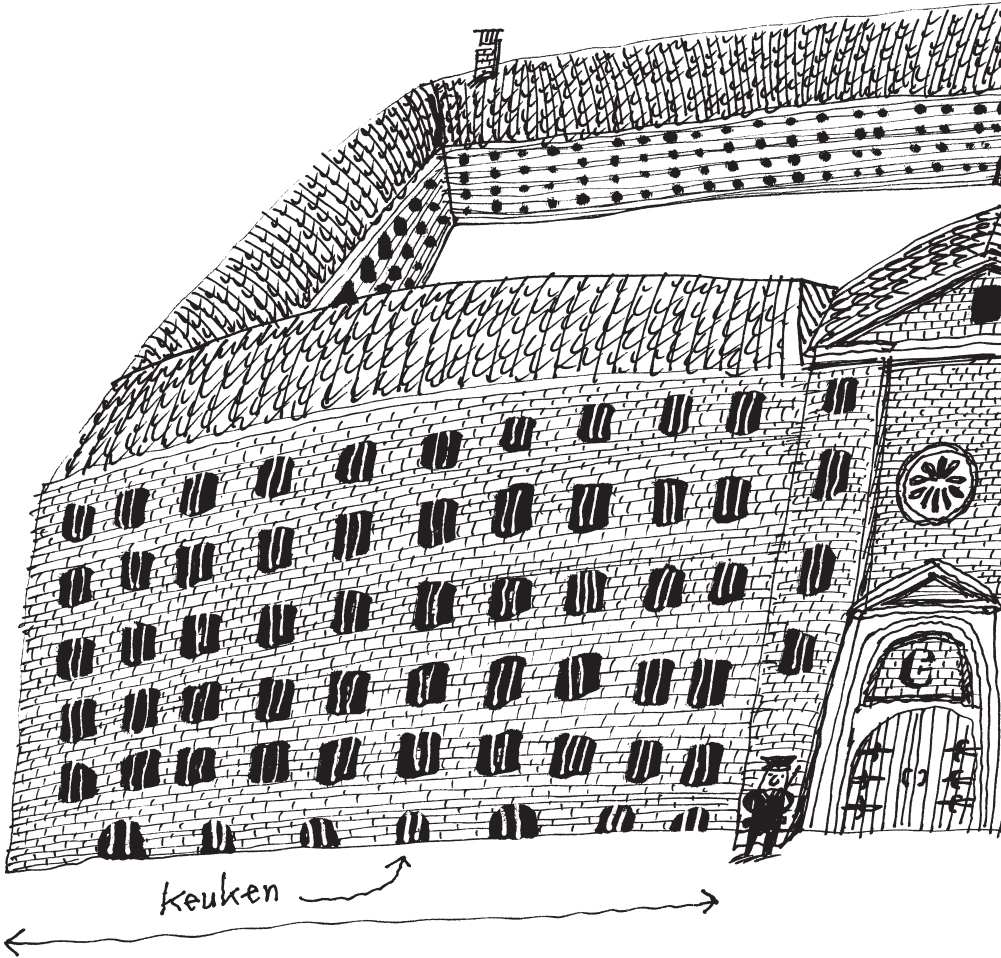
Ze kookt elke dag voor meer dan tweehonderd mensen.

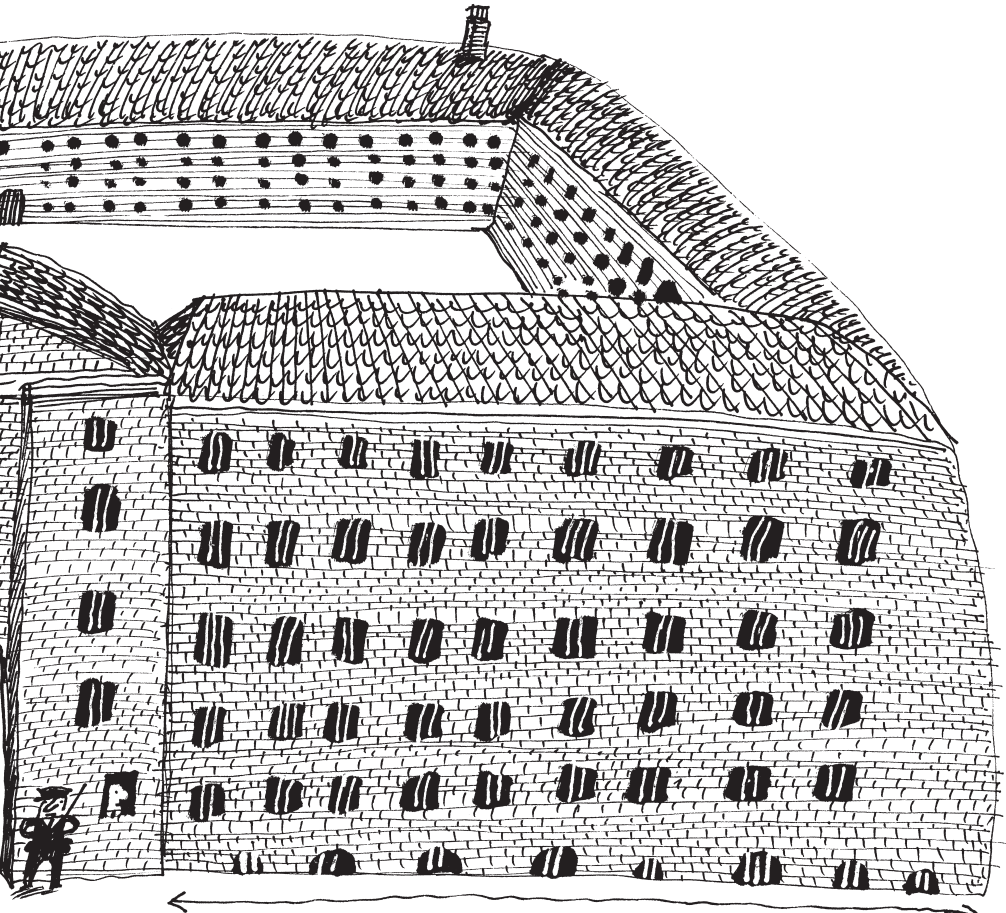
Kun je niet geloven dat Kokkie voor zo veel mensen kookt? Toch is het zo! Kokkie en ik wonen namelijk in de keuken van de gevangenis. Daarom heet deze keuken 'de bajeskeuken'. Bajes is gewoon een ander woord voor gevangenis. Net als nor, cachot, bak of petoet.

In de gevangenis wonen meer dan tweehonderd
gevangenen. Een paar van hen zijn mijn vrienden.

GEVANGENIS

keuken →

Speedy Sam

Speedy Sam bijvoorbeeld. Hij reed veel te hard met zijn auto en dat was niet veilig voor andere mensen.

Op een dag racete hij met wel tweehonderdvijftig kilometer per uur over de snelweg. De politie kreeg hem te pakken en ze stopten hem in de gevangenis.

Dan is er Bob met de Vlugge Vingers. Die kan zo snel een horloge van je pols halen dat je het niet merkt. Hij probeerde het mij te leren, maar het lukte niet. Ik heb geen vlugge vingers.

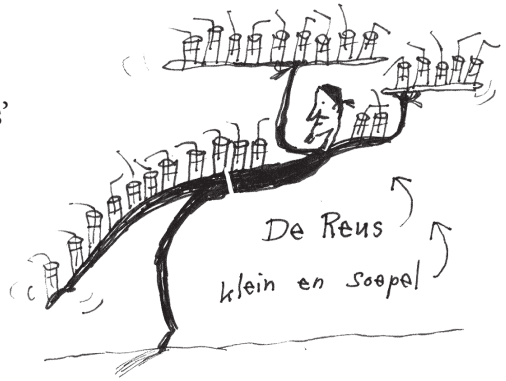
Op een dag pikte Bob het horloge van de pols van een agent en vloog hij de gevangenis in (zonder eerst langstart te gaan).

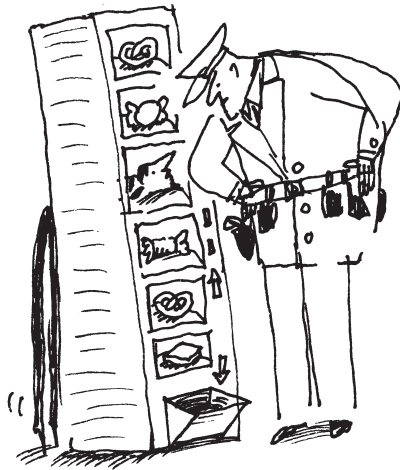
*Bob met
de Vlugge
Vingers*

En ten slotte is er de Reus. Ik weet niet goed waarom ze hem 'de Reus' noemen, want hij is amper één meter en een paar centimeter groot en heel erg mager. Hij is bovendien bijzonder lenig en kan overal in (en ook weer uit) komen.

Op een dag was hij in een snoepautomaat gekropen omdat hij heel veel zin had in een reep chocolade, maar geen geld op zak had. Helaas kwam er net een politieman voorbij en die stopte de Reus in de gevangenis.

Als de Reus echt zou willen, zou hij uit de gevangenis kunnen ontsnappen. Maar hij vertelde me dat hij zo dol is op de frietjes en kroketten van Kokkie dat hij liever nog wat blijft.

‘Kokkies kroketten zijn de beste van de wereld’, zegt hij dan. ‘Ik ga er met plezier voor brommen.’

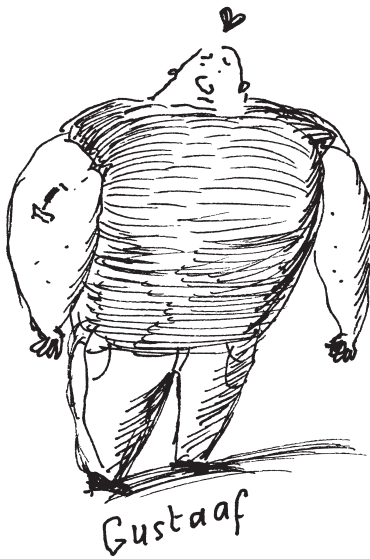

Brommen = in de gevangenis zitten

Bijen brommen. Gevangenen ook.

Sam, Bob, de Reus én Magere Jan helpen Kokkie met het schillen van aardappelen, het raspen van wortels of het rollen van soepballetjes. (Bob schilt een aardappel zo snel dat je amper ziet wat er gebeurt.)

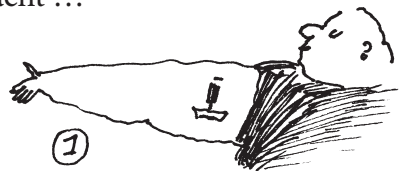
En dan is er nog Gustaaf! Die ken je nog niet!

We noemen hem Sterke Gustaaf omdat hij zo sterk is als een beer. Geen wasbeer, geen koalabeer en zelfs geen pandabeer. Gustaaf is zo sterk als een grote bruine beer. Hij heeft spieren als bowlingballen.

‘Voel maar eens!’ zegt hij wanneer hij me ziet. Met mijn twee handen kom ik niet om zijn arm heen.

Op een van zijn armen staat een tatoeage van een zeilboot. Of wacht ...

Eerst zie je een gewone boot. Niks bijzonders. Maar als Gustaaf zijn biceps spant, krijgt die boot opeens een zeil! Hoe cool is dat?

Gustaaf brengt met zijn vrachtwagen boter en eieren en melk en kaas en kippetjes en soms zelfs een varken naar de keuken.

Hij draagt altijd T-shirts zonder mouwen, want er is geen enkele mouw die om zijn enorme biceps past. In de winter is dat lastig, want dan is het koud. Gustaaf zegt dan stoer dat hij het niet koud heeft, omdat er warm bloed door zijn aderen stroomt. Maar ik geloof hem niet. Ik heb hem weleens zien bibberen.

Zal ik een geheim verklappen?

Ik denk dat Kokkie een beetje verliefd is op Gustaaf.

En Gustaaf is verliefd op Kokkie.

Hoe ik dat weet?

Omdat ze allebei erg raar doen als de ander in de buurt is.

Het zit zo. Gustaaf haalt telkens met een grote zwaai de kratten van zijn vrachtwagen. Dat lukt hem zonder problemen. Tot Kokkie in de deuropening verschijnt. Dan glijdt hij uit over een kolblad. Of hij struikelt over een verloren wortel.

Eén keer liet hij zelfs een enorme stapel eieren vallen. Dat was lachen! Vooral toen Gustaaf midden in die reuzenomelet viel.

En Kokkie?

Kokkie zit de laatste tijd vaak op haar oude sofa te breien. Dat heeft ze nog nooit gedaan. Aan de breinaalden hangt een grote lap in groene wol. De naalden gaan tik – tik – tiktik – stilte – grom (Kokkie, niet de naalden) – mompel, mompel, mompel (Kokkie, onverstaanbaar) – tik – tik – tik – ...

Ik: 'Waar ben je mee bezig?'

Kokkie (vuurrood en met de naalden verstopt achter haar rug): 'Niets, niets. Waarom ben jij zo laat nog op?'

Ik (wijzend naar de klok aan de muur die op zeven uur staat): 'Het is nog lang geen bedtijd.'

Kokkie bijt op haar lip en trekt een gezicht waardoor haar koksmuts schuin op haar hoofd gaat staan. Het lukt haar niet om hem recht te zetten, hoe hard ze ook met haar oren wappert.

Ik (mijn armen gekruist over mijn borst): ‘Wat ben je aan het breien, Kokkie?’

Kokkie (schuddend met haar hoofd waardoor haar koksmuts afvalt): ‘Ik ben niet aan het breien.’

Ik (wijzend naar de breipriemen die als de antennes van een reuzeninsect achter haar rug uitsteken): ‘Jawel. Ik zie de breinaalden!’

Kokkie legt het breiwerk op haar schoot en zet haar koksmuts weer op haar hoofd.

Dat geeft mij de kans om het breiwerk te pakken.

Ik: ‘Dat lijkt wel een trui!’

Kokkie (terwijl haar oren vuurrood worden en als twee vlinders onder haar koksmuts uit steken): ‘Helemaal niet!’

Ik: ‘Aan de mouwen te zien is het een trui voor Gustaaf ...’

Kokkie (terwijl haar hoofd zo rood wordt dat het lijkt of ze in een pot met verf is gevallen):

MAXIMILIAAN LEEUWENHART DE PRINS!

Maximiliaan Leeuwenhart De Prins. Dat ben ik dus.
Maar gelukkig noemt iedereen me gewoon Max. Kokkie
gebruikt alleen mijn volledige naam wanneer ze boos is.

Max = niks aan de hand.

Maximiliaan = een beetje boos.

Maximiliaan Leeuwenhart
De Prins = heel erg boos.

Hoe ik aan mijn naam kom

Mijn naam is best wel bijzonder. Dat staat buiten kijf.
Volgens Kokkie ben ik dan ook een bijzondere jongen.
Mijn vader is een prins. Niet die van België of
Nederland natuurlijk. Hij is de Prins van Mocano.

Waar Mocano ligt, weet ik niet. Volgens Kokkie is het heel ver weg en kun je er moeilijk komen. Er rijdt geen trein of bus of tram naar Mocano.

Als mijn vader een prins is, moet mijn grootvader wel een koning zijn: de koning van Mocano. Ik heb hem nog nooit ontmoet.

En van mijn vader herinner ik me niets meer. Hij vertrok naar Mocano toen ik twee jaar oud was. Volgens Kokkie ging hij terug om de koning te helpen die al een dagje ouder is en niet meer zo goed ter been. Ooit ga ik naar Mocano, maar nu nog niet.

Het stukje 'Leeuwenhart' heeft mijn moeder bedacht. Zij is ontdekkingsreiziger en ontdekt nieuwe continenten en landen. Dat is niet gemakkelijk, want de meeste landen zijn al ontdekt. Maar af en toe vindt ze een stukje wereld waar nog niemand geweest is. Dat gaat ze dan ontdekken.

Ik kan je niet vertellen waar ze precies zit. Want als een stuk land nog niet ontdekt is, heeft het natuurlijk nog geen naam.

Mijn moeder vertrok ongeveer op hetzelfde moment als mijn vader, volgens Kokkie.

Ze zitten allebei aan een ander eind van de aardbol.
Hun voetzolen wijzen naar elkaar.
Mijn vader hier, in Mocano.
Mijn moeder daar, aan de andere kant.
Mijn moeder wist dat ze er niet vaak zou zijn. Dat is
nu eenmaal zo met ontdekkingsreizigers. Daarom wilde
ze dat ik dapper en sterk werd. En gaf ze me de naam
Leeuwenhart.
Ik weet nog niet of ik dapper ben. Ik ben in elk geval
bang van spinnen.

Als Kokkie me Maximiliaan Leeuwenhart De Prins noemt, moet ik heel erg oppassen. Meestal trekt ze me dan aan mijn oren of ze geeft me op z'n minst een uitbrander.

Als ik echt wil weten hoe het zit met Kokkie en Gustaaf, zal ik het aan Trixie moeten vragen.

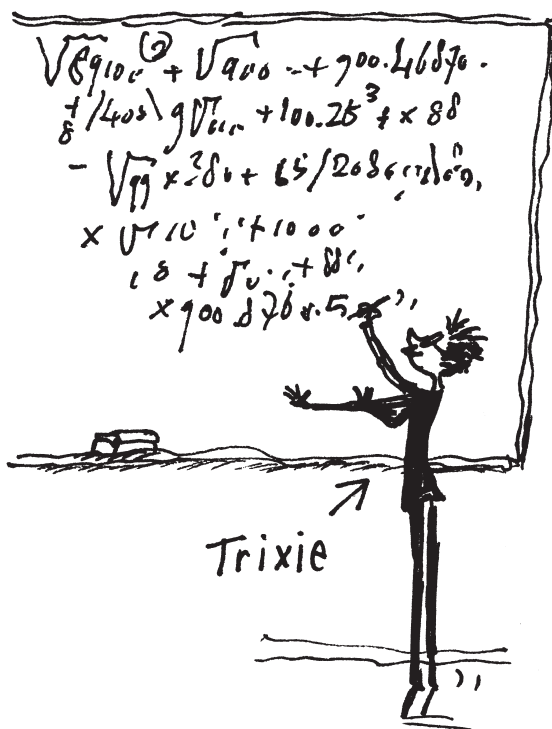
Trixie. Over haar heb ik nog niets verteld.

Trixie is de dochter van de gevangenisdirecteur. En ze is ook mijn allerbeste vriendin.

Trixie is heel erg slim. Ze kan alle sommen maken die je haar geeft en ze leest elk boek dat ze in handen krijgt. Natuurlijk leest ze liever een spannend verhaal dan het telefoonboek. Dat spreekt vanzelf.

Trixie is slim genoeg voor twee. Omdat ik niet naar school ga, leert zij me rekenen, lezen en schrijven.

(Waarom ik niet naar school ga, vertel ik later wel.)

Dit is een foto van Trixie:

- Kort zwart haar
- Een beugel (maar die mag er straks weer uit)
- Een zwarte bril
- Een zwarte trui
- Een zwarte minirok
- Zwarte kousen
- Zwarte schoenen met rode veters

Zoals je ziet, houdt Trixie van zwart. Andere kleuren zijn oké, maar zwart vindt ze het mooiste.

Ik hou niet zo van zwart. Maar ik hou wel van Trixie.

Oeps! Dat was een geheim!

Het is een geheim waar zelfs Trixie niets van weet. Een groter geheim dan alle geheimen samen in mijn kast. En dat wil ik zo houden. Net zoals Kokkie en Gustaaf elkaar ook niet vertellen dat ze verliefd zijn. (Gelukkig glijd ik niet uit over wortels of koolblaadjes wanneer ik Trixie zie. Hooguit stotter ik een beetje. Of ik voel wat raar gekriebel in mijn buik en ga zweten wanneer ze te dicht bij me komt staan.)

Nu ken je iedereen.

Of nee ... Ik ben nog één iemand vergeten.

MEZELF

Dit ben ik.

• Ik ben niet groot. Eigenlijk ben ik eerder aan de kleine kant ... (maar ik heb liever dat je daar niks over zegt.)

• Ik heb zwarte krullen. Magere Jan knipt ze, maar zoals je ziet is hij er niet erg goed in.

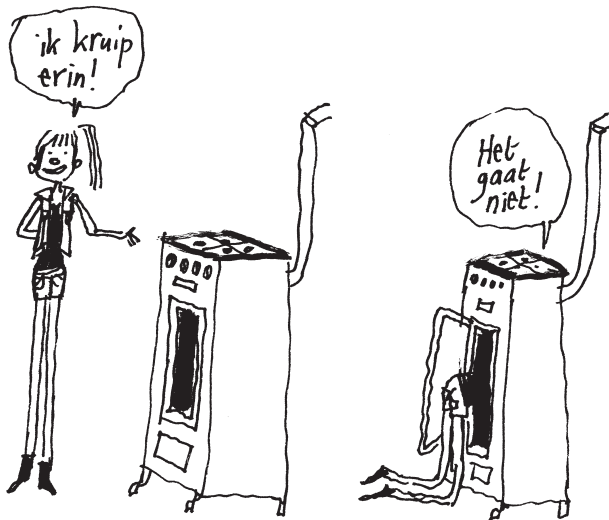
- Ik heb flaporen.
- Mijn neus zou wel wat groter mogen.
- Mijn spieren zijn nog lang niet zo sterk als die van Gustaaf.
- Ik heb dunne beentjes.
- Ik draag altijd sokken, ook in de zomer.

Omdat ik zo klein ben, pas ik gemakkelijk in de oven van Kokkies fornuizen. Ook in het fornuis waar ik het geheim ontdekte ...

HOOFDSTUK 3

Er zit een geheim in het fornuis

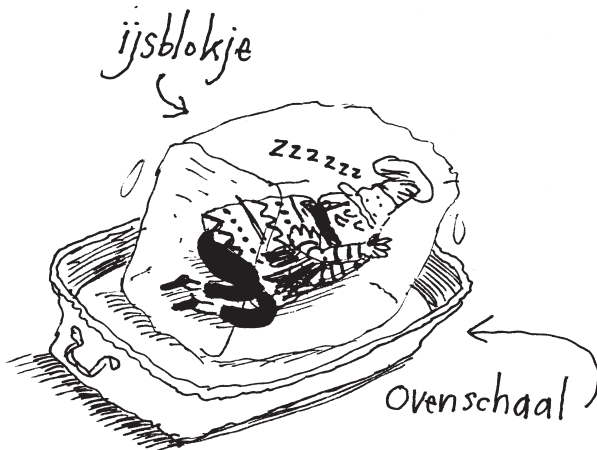
Heb jij weleens geprobeerd om in een oven te kruipen? En? Lukte het? Waarschijnlijk was de oven te klein. Of was jij te groot.

Ik vertelde al dat de ovens van Kokkies fornuizen heel groot zijn. Zo groot dat iemand als ik er gemakkelijk in kan. (Niet als ik sta natuurlijk. Maar als ik zit of lig is het geen probleem.) Geloof me. Dat is best handig. Als ik

het koud heb bijvoorbeeld. Dan zoek ik een oven die aan het afkoelen is en ga ik in een ovenschaal liggen. Lekker opgekruld. Als een varkensgebraad.

Het is ook handig om korstjes uit de ovens te schrapen. Soms vraagt Kokkie me om de ovens schoon te maken. (Zij past natuurlijk niet in een oven.) Dan geeft ze me een emmertje met sop en een schuurspons en ga ik schrobben.

Maar ik zou wat meer vertellen over het geheim dat ik ontdekte.

Op de dag van het bevroren ijsblokje lag ik opgekruld in een ovenschaal in de oven. Kokkie had er eerder die dag koekjes in gebakken. Hij was nog een beetje warm en het rook er heerlijk.

Mijn hand lag tegen de achterkant van het fornuis. Dat is het warmste plekje, moet je weten. Ik voelde iets onder mijn vinger. Ik dacht dat het een korstje was, maar het lukte niet om het weg te krabben. Ik tastte rond met mijn vinger en probeerde te raden wat het was. In een oven is het namelijk pikkedonker als de deur gesloten is.

Weet je wat ik voelde?

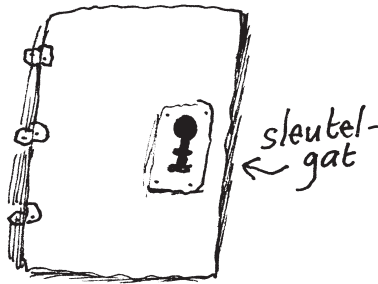
Ik voelde een gaatje.

En het was niet zomaar een gaatje!

Het was duidelijk een sleutelgatje.

Bovenaan een rondje, links en rechts een beentje en onderaan een streepje.

Een sleutelgatje ongeveer zo groot als het topje van mijn vinger.

Ik schoof met mijn hand naar links tot ik iets als een gleuf voelde. Toen ging ik zachtjes over de wand naar rechts. Daar zat ook een gleuf.

Geloof het of niet ... Het sleutelgatje zat in een deur. (Dat is heel normaal voor sleutelgaten.) Een deur die ik nooit eerder had opgemerkt.

Wat raar! Een deur in de achterkant van een fornuis ...
Ik wilde meteen weten wat erachter zat.

Het zit namelijk zo: ik ben nieuwsgierig. Kokkie zegt vaak: 'Max, je bent een *kurieuzeneuzemosterdpot*.' Curieus is een ander woord voor nieuwsgierig. Maar een mosterdpot ben ik gelukkig niet.

Ik brandde intussen van nieuwsgierigheid, maar ik had een zaklamp nodig om het deurtje beter te bekijken. Die lag in mijn slaapkamer op de tafel naast het bed. Ik wilde hem meteen halen.

Maar dat was buiten Kokkie gerekend.

Toen ik uit de oven kroop, kwam ze op me toegelopen. In haar handen had ze een schaal koekjes die bedwelmend roken. Het waren de enige echte onvervalste Kokkies Koekies! De allerlekkerste koekjes van de wereld!

Niemand, echt niemand, kan Kokkies Koekies weerstaan. Als je verdrietig bent, maken ze je blij. En als je blij bent, maken ze je nog blijer.

Ik besloot dat het mysterie van de deur in de oven nog wel even kon wachten. Kokkies Koekies moet je namelijk opeten als ze nog een beetje warm zijn. Dan zijn ze het lekkerst.

Bovendien zou Kokkie me vragen stellen als ik met een zaklamp in de oven kroop. Dan zou ik haar moeten vertellen dat ik een deurtje had gevonden en dat geheim wilde ik nog even voor me houden.

Koekjes Koekjes

Voor 40 stuks

Dit heb je nodig:

225 g havervlokken →

165 g lichtbruine suiker →

1 theelepel bakpoeder →

115 g boter of margarine →

1 ei →

1 theelepel vanille-extract →

Zo doe je het:

Verwarm de oven voor op 180°C .

Meng de havervlokken met de suiker en het bakpoeder. Smelt de boter of margarine op een zacht vuurtje in een steelpannetje of in de magnetron op laag vermogen.

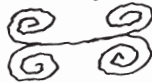
Doe de gesmolten boter bij de ingrediënten. Roer er ten slotte het ei en het vanille-extract door.

Bekleed een bakplaat met bakpapier. Schep met een lepel kleine hoopjes deeg op de bakplaat met redelijk wat afstand ertussen. Strijk ze een beetje open tot mooie rondjes.

Zet de bakplaat in het midden van de oven en bak de koekjes 10 minuten, of tot ze goudbruin zijn.

Haal de koekjes uit de oven en laat ze afkoelen op een rooster.

Einde Recept

‘Tast maar toe, Max. Ik weet dat je er zin in hebt.’ Kokkie zette de schaal op tafel.

Ik ging op een stoel zitten en stopte het ene koekje na het andere in mijn mond.

Trixie kwam de keuken binnen. Het leek wel of ze geroken had dat Kokkie koekjes gebakken had. Ze kwam naast me zitten en begon ook te eten.

Je hoorde alleen **SMAK SMAK SMAK SMAK**.

De stapel op de schaal werd kleiner. En kleiner. En toen nog wat kleiner.

Tot er alleen nog maar kruimeltjes lagen.

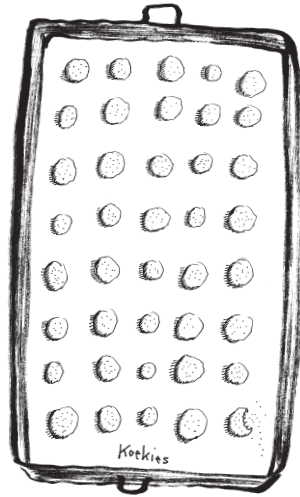
‘Ze zijn op’, zei Trixie. Ze trok een beteuterd gezicht.

‘Jammer’, zei ik. Ik legde mijn hand op mijn buik die helemaal bol stond.

‘Kokkies Koekies zijn zo lekker.’ Trixie duwde haar vinger in de kruimels en stopte hem in haar mond.

Ik keek om me heen om te zien waar Kokkie gebleven was. Ze stond bij het aanrecht en was druk in de weer met potten en pannen. Ik boog me naar Trixie toe en fluisterde: ‘Ik heb een sleutelgat gevonden.’

Trixie keek me aan alsof ik net iets doms gezegd had. ‘En wat dan nog?’ zei ze zachtjes. ‘Ik zie wel meer sleutelgaten in deze keuken.’

Ik schudde mijn hoofd: ‘Ik heb een sleutelgat gevonden in de achterkant van de oven.’

‘In de oven?’ Trixie keek verbaasd. ‘Welke oven?’ Ze duwde haar bril wat hoger met haar wijsvinger. Dat doet ze altijd als ze over iets nadenkt.

‘In de achterkant van die oven’, fluisterde ik en wees naar het fornuis waarin ik net lekker opgekruld had gelegen.

‘Hoe ...? Wat deed jij in de oven?’

‘Toen ik lag te ontdooien’, antwoordde ik zo nonchalant mogelijk.

Trixie trok een diepe rimpel in haar voorhoofd.

Ik wilde haar niet vertellen dat ik bijna bevroren was. Want Trixie zou me zeker uitlachen als ze hoorde dat ik in slaap gevallen was tijdens het eieren-tellen. Maar ik moest het wel vertellen.

Gelukkig lachte Trixie niet. Ik zag dat ik haar behoorlijk nieuwsgierig had gemaakt. ‘Ik wil graag een kijkje nemen’, zei ze. ‘En het liefst nu meteen.’

Ik ben nieuwsgierig. Maar zoals je merkt, is Trixie nog veel nieuwsgieriger.

HOOFDSTUK 4

Gustaaf is mijn reddende engel

Ik keek naar Kokkie die aan het aanrecht uien aan het pellen was. Ze had een rode duikbril op. Dat doet ze altijd als ze uien pelt, zodat haar ogen niet gaan tranen.

‘Ik wil niet dat Kokkie ons ziet’, fluisterde ik. ‘Blijf hier zitten, dan ga ik mijn zaklamp halen.’ Ik liet me stilletjes van mijn stoel glijden. Kokkie neuriede een liedje en had niets in de gaten.

Op mijn tenen liep ik naar mijn kamer en verkleedde me even. Ik griste de zaklamp van de tafel en trippelde opnieuw de keuken in.

Deze keer had Kokkie me wel gezien. ‘Waar zat je, Max?’ vroeg ze terwijl ik achter haar langs probeerde te sluipen. ‘Ik riep je net om de uien schillen naar buiten te brengen, maar je antwoordde niet ...’

Ik kan niet liegen. Ik weet echt niet hoe het moet. Ik bedenk een leugentje en zodra ik mijn mond opendoe, komt de waarheid naar buiten. De enige manier om niet te liegen, is zwijgen. Maar dat is moeilijk wanneer iemand je een vraag stelt.

Ik wist dat ik iets *moest* zeggen als: 'Ik was even naar het toilet.'

Of: 'Ik moest dringend mijn benen strekken.'

Of: 'Ik wilde kijken of ik mijn bed wel had opgemaakt.' (Ik maak nooit mijn bed op.)

Maar ik wist dat ik *zou* zeggen: 'Ik heb mijn zaklamp gepakt om naar het sleutelgat in het fornuis te gaan kijken.'

Ik voelde kleine zweetdruppels op mijn voorhoofd parelen. Als ik Kokkie de waarheid vertelde over het geheimzinnige sleutelgat, zou ze vast ook een kijkje willen nemen. Dan eindigde mijn *siekret misjon* nog voor ze begonnen was.

Kokkie boog zich naar me toe en nam mijn kin tussen haar vingers. 'Is alles goed met je, Maximiliaan? Je ziet helemaal bleek. Je wordt toch niet ziek?'

Ik wilde antwoorden dat ik me prima voelde. Dat was in elk geval niet gelogen. Maar toen ik mijn mond opendeed, kwamen precies die woorden eruit gerold die ik wilde binnenhouden. 'Ik heb mijn zaklamp gepakt om ...'

BAM

Was me dat even schrikken!

Wat een klap!

Het geluid kwam van rechts. Ik draaide mijn hoofd in die richting, maar dat was niet gemakkelijk omdat Kokkie nog altijd mijn kin vasthield.

Vanuit mijn ooghoek zag ik dat het Gustaaf was.

Hij had een enorm krat bananen op de tafel gezet en veegde nu zijn handen af aan zijn overall.

Toen pas zag hij dat Kokkie naast hem stond. 'Euh ... Oh ... Oei ... Ik, euhm ... Liet ik je schrikken, Kokkie?'

stamelde Gustaaf. Hij zwaaide onhandig met zijn handen waardoor een banaan de lucht in gekatapulteerd werd.

Ik volgde de buitelingen met mijn ogen. De banaan vloog zonder enige twijfel in de richting van Kokkies beslagkom. Ik hoorde hoe een hoog, verschrikt geluid uit Kokkies keel ontsnapte.

Gustaaf maakte een sprong en probeerde de banaan te pakken. Zijn voet bleef steken achter een bankje. Ik wist dat dit nooit goed zou komen. Daar had je het!

Een nieuwe

BAM

Gustaaf kwam met een luide bons op de tafel terecht.

Op exact hetzelfde moment viel de banaan in het beslag, dat als lava uit een vulkaan omhoog spoot.

Recht op Gustaafs hoofd.

Kokkie had mijn kin losgelaten. Ze hield haar handen voor haar mond en keek met grote ogen naar wat er gebeurde.

Ik bleef stokstijf staan.

Opeens voelde ik hoe iemand mijn arm beetgreep. Het was Trixie die de hele tijd aan de tafel was blijven zitten en alles van daaruit had gadeslagen.

‘Kom’, fluisterde ze terwijl ze me naar achteren trok.

Op de toppen van onze tenen liepen we achteruit en intussen probeerden we niet te lachen om wat er met

Kokkie en Gustaaf gebeurde.

Dat was niet gemakkelijk. Kokkie probeerde met een keukendoek het beslag op te vegen. Gustaaf stond er onhandig bij en mompelde voortdurend: ‘Het spijt me zo, Kokkie. Het spijt me zo.’

‘Is dit het fornuis?’ vroeg Trixie.

Ik knikte.

Trixie wees met haar duim over haar schouder naar waar Gustaaf en Kokkie stonden. ‘Die twee zijn nog wel even bezig. Heb jij je zaklamp?’

Ik pakte de lamp uit mijn broekzak. Samen kropen we in de oven.

Met z’n tweeën is een oven behoorlijk krap. Vooral onze achterwerken hadden het moeilijk. We kregen ze bijna niet naar binnen. Het lukte maar net.

Ik knipte de lamp aan en richtte de straal op de achterkant van het fornuis. ‘Hier moet het ergens zitten’, mompelde ik.

Het duurde even voor ik het vond.

Maar toen zag ik het opeens! Een klein sleutelgaatje. En om dat sleutelgat heen zat een deur.

Ik hoorde Trixie een verrukt kreetje slaken. ‘Wat spannend! Kun je het openmaken? Heb je een sleutel?’

Natuurlijk had ik geen sleutel. Als je een sleutelgat ontdekt, betekent dat nog niet dat je meteen een sleutel hebt!

Trixie stopte haar wijsvinger in het sleutelgat. ‘Wat raar. Een deur in de achterkant van een fornuis. Dat heb ik nog nooit gezien.’

Ze probeerde me een eindje opzij te duwen om de deur beter te zien. Dat ging moeilijk, want het was heel erg krap.

Toen stopte ze haar vingers in de gleuf en keek of ze de deur op die manier open kreeg. ‘Het lukt niet’, zei ze beteuterd. ‘Die deur zit op slot.’ Ik hoorde haar diep zuchten. ‘Nu ja, misschien zit er een deur in alle fornuizen. Om ze te poetsen of zo.’

Zoals ik je al vertelde, is Trixie erg slim. Ze heeft altijd een antwoord klaar. Dat is soms vervelend. En soms is het gemakkelijk.

Trixie gelooft niet in geesten of spoken. Ook niet in marsmannetjes. Ze zegt dat er voor alles een logische verklaring is. Dus waarschijnlijk ook voor een deur met een sleutelgat in de achterkant van een oven.

Ik kon niet anders dan zeggen: ‘Laten we dan een kijkje nemen in de andere fornuizen.’

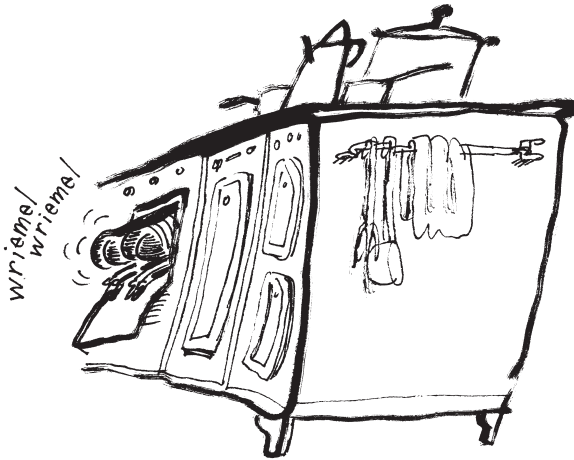
Ik probeerde me uit de oven te wurmen, maar dat lukte niet. Mijn billen zaten vast. Net als die van Trixie.

‘Samen duwen’, zei Trixie een beetje paniekerig. ‘Als we erin gekomen zijn, komen we er ook weer uit. Dat kan niet anders.’

We wriemelden met ons achterwerk naar links. En we wriemelden naar rechts.

Heel even was ik bang dat Trixie en ik voor altijd en eeuwig vast zouden zitten in de oven.

Ik vond het niet erg om zo dicht bij haar te zijn, maar dit was wel erg oncomfortabel. Wat moesten we doen als er een van ons naar het toilet moest? En wat als we honger of dorst kregen?

Dit was een groot, stevig en zwaar fornuis. Ik denk niet dat het iemand zou lukken om ons eruit te trekken. Waarschijnlijk zaten we vast zonder eten of drinken tot we allebei zo mager waren dat het wel lukte. Ik voelde mijn hart in mijn ribbenkast tekeergaan. Wat een afschuwelijke gedachte!

Ik wriemelde een keer extra hard naar links en toen weer naar rechts.